

Դանիելի Գիրքը — Իննսունվեցերորդ Թիվ

Մարգարեության եռակի կիրառությունը. վերջին օրերի համար
մարգարեական շրջանակի բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-02-29

Ուիլյամ Միլլերի մարգարեական լուրի կառուցվածքը հեթանոսության, ապա
պապականության երկու ամայացնող գործություններն էին, իսկ Future for America-ի
մարգարեական լուրի կառուցվածքը հեթանոսության, ապա պապականության, ապա
ուրացող բողոքականության երեք ամայացնող գործություններն են, սակայն վերջում
բոլորը միաժամանակյա են: Միլլերի մարգարեական հասկացողության գլխավոր
մարգարեական բանալին այն էր, որ Դանիելի գրքի «ամենօրյա»-ն հեթանոսության
խորհրդանիշն էր, որովհետև այն հաստատում էր երկու ամայացնող գործությունների
կապը, որը դարձավ նրա մարգարեական հասկացողության կառուցվածքը: Future for
America-ի մարգարեական հասկացողության գլխավոր մարգարեական բանալին
նույնպես այն է, որ Դանիելի գրքի «ամենօրյա»-ն հեթանոսության խորհրդանիշ է,
որովհետև հեթանոսության պատմական կատարումը հաստատեց Դանիել
տասնմեկերորդ գլխի քառասուններորդ և քառասունմեկերորդ համարների
իրադարձությունների հաջորդականությունը, որը դարձավ Future for America-ի
մարգարեական հասկացողության կառուցվածքը:

Ինչպես միշտ է լինում նոր լույսի պարագայում, այն ճշմարտության առաջընթացը, որ
բացվեց 1989 թվականին՝ Խորհրդային Միության փլուզման ժամանակ, պատերազմի
ենթարկվեց բազմաթիվ զանազան ձայների կողմից: Ճշմարտության դեմ հարուցված
դիմադրությունը անփոփոխ կերպով հանգեցնում էր ճշմարտության ավելի հստակ
ըմբռնման: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում գտնված
ճշմարտության դեմ մղված այդ վաղ վեճերի ընթացքում, Աստվածաշնչում առկա մի
քանի մարգարեական կանոններ ճանաչվեցին որպես էական ապացույցներ՝
հաստատելու այն գիտության աճը, որ տեղի ունեցավ, երբ Դանիելի գիրքը բացվեց 1989
թվականին: Ներկայումս մենք դիտարկում ենք այդ կանոններից մեկը, որը կոչում ենք
«մարգարեության եռակի կիրառություն»:

Մենք սկսեցինք՝ դիտարկելով երեքական կիրառությունների երկու շարք, որոնք մի
մակարդակում նույն գիծն են, բայց մեկ այլ մակարդակում՝ տարբեր են: Հռոմի առաջին
երկու դրսևորումները (հեթանոսական և պապական) հաստատեցին Ժամանակակից
Հռոմի երրորդ դրսևորումը: Բաբելոնի առաջին երկու դրսևորումները (Բաբել և
Բաբելոն) հաստատեցին Ժամանակակից Բաբելոնի երրորդ դրսևորումը:
Ժամանակակից Հռոմը Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխի այն գազանն է, որի վրա
նստում և որի վրա թագավորում է Ժամանակակից Բաբելոնը: Նրանք այնքան
հստակորեն տարբեր են, որքան կովբոյը՝ իր ձիուց, սակայն նրանք նաև միմյանց հետ
հոգևոր պոռնկություն են գործում, ուստի այդ մակարդակում նրանք մեկ են: Կան

մարգարեության ևս երկու երեքական կիրառություններ, որոնք ունեն նմանատիպ փոխհարաբերություն:

Եղիայի առաջին երկու հայտնությունները (Եղիա և Հովհաննես Մկրտիչը) հաստատում են վերջին օրերի երրորդ Եղիային: Այդպիսով, Ուխտի Պատգամաբերի համար ճանապարհ պատրաստող առաջին երկու պատգամաբերները (Հովհաննես Մկրտիչը և Վիլյամ Միլլերը) հաստատում են վերջին օրերում Ուխտի Պատգամաբերի համար ճանապարհ պատրաստող պատգամաբերին: Մարգարեության այս երկակի՝ եռակի կիրառությունների այս երկու շարքերում կան երեք կարևոր կետեր, որոնք պետք է ճանաչել:

Առաջին կետն այն է, որ մարգարեության եռակի կիրառությունների երկու գծերի իրական պատմական ներկայացուցիչները, ըստ էության, նույն պատմական անձինք են, սակայն այդ երկու ներկայացումների մեջ նրանց նպատակը հստակորեն տարբեր է: Երկրորդ կետը հասկանալն է, թե ինչ տարբերություն կա մարգարեության այդ երկու սերտորեն առնչվող եռակի կիրառությունների միջև: Տարբերությունն այն է, որ Եղիան ներկայացնում է վերջին օրերի արտաքին գործը, իսկ այն պատգամաբերը, որ ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար, ներկայացնում է վերջին օրերի ներքին գործը:

Ուշադրության արժանի երրորդ կետն այն է, որ Հիսուսը, որպես Ալֆա և Օմեգա, երրորդ Եղիային, ինչպես նաև ճանապարհը պատրաստող երրորդ պատգամաբերին, նույնացնում է թե՛ առաջին և թե՛ վերջին Եղիա պատգամաբերի հետ, և թե՛ առաջին ու վերջին այն պատգամաբերի հետ, որը ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար: Առաջին հրեշտակի Եղիա պատգամաբերը և երրորդ հրեշտակի Եղիա պատգամաբերը կազմում են Եղիայի երրորդ իրականացումը, իսկ ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերը ներկայացվում է որպես թե՛ առաջին և թե՛ երրորդ հրեշտակների շարժումների պատգամաբեր:

Եղիա մարգարեն Կարմեղոս լեռան վրա տեղի ունեցած առճակատման մեջ ներկայացնում է վերջին օրերի առերեսման մի պատկերացում Աստծո ժողովրդի և Ժամանակակից Հռոմի եռակի միության միջև:

Կարմել լեռը գտնվում է Իսրայելի հյուսիսում՝ Միջերկրական ծովի ափի մոտ: Այն ձգվում է մոտավորապես հյուսիս-արևմուտքից դեպի հարավ-արևելք և կազմում է աչքի ընկնող լեռնաշղթա, որը տարածվում է մոտ 39 մղոն (63 կիլոմետր): Մեգիդդոյի հովիտը, որը հայտնի է նաև որպես Հեզրայելի հովիտ, գտնվում է Կարմել լեռից հարավ-արևելք: Կարմել լեռը և Մեգիդդոյի հովիտը միմյանց համեմատաբար մոտ են հեռավորության առումով: Նրանց միջև ուղիղ գծով հեռավորությունը (ինչպես ագռավն է թռչում) կազմում է մոտավորապես 20-ից 25 մղոն (32-ից 40 կիլոմետր): Կարմել լեռից արևմուտք գտնվում է Միջերկրական ծովը, իսկ Մեգիդդոյի հովտից և Հեզրայելի հովտից արևելք գտնվում է Գալիլեայի ծովը, որը հայտնի է նաև որպես Տիբերիայի լիճ կամ Կիներեթի լիճ:

Հայտնության գրքում Արմազեդոնի պատերազմը նույնացվում է Մեգիդդոյի հովտի հետ, և ներշնչումը չցանկացավ, որ մարգարեության ուսանողները կարծեն, թե Հայտնության գիրքն իր պատգամը ներկայացնում է բառացի իմաստով. ուստի, երբ այն Մեգիդդոն նույնացրեց որպես Արմազեդոն, գործածեց «հար» բառը, որը նշանակում է լեռ, որպեսզի հստակեցնի, որ այդ պատերազմը այն վերջնական պատերազմի հոգևոր պատկերումն էր, դեպի որը վիշապը, գազանը և սուտ մարգարեն առաջնորդում են աշխարհը:

Մեգիդդոն նույնացնելով Արմազեդոնի հետ՝ Հովհաննեսը հստակեցրեց, որ այն չպետք է հասկանալ որպես բառացի աշխարհագրական վայր, որովհետև Մեգիդդոն հովիտ է և լեռներ չունի: Մոտակայքում գտնվում է Կարմեղոս լեռը, որտեղ տեղի ունեցավ Եղիայի առճակատումը Աքաաբի և Հեզաբելի մարգարեների հետ. այսպիսով թե՛ Մեգիդդոն, թե՛ Կարմեղոս լեռը Արմազեդոնի վերջնական ճակատամարտի պատկերավոր օրինակներ են:

Եթե գծերք մի եռանկյունի՝ Երուսաղեմով, Կարմեղոս լեռով և Մեգիդդոյի հովտով, ապա Երուսաղեմը կգտնվեր այդ եռանկյան հարավարևելյան անկյունում, Կարմեղոս լեռը՝ հյուսիսարևմտյան, իսկ Մեգիդդոյի հովիտը՝ հյուսիսարևելյան: Այն տարածքը, որը խորհրդանշականորեն ներկայացնում է Արմազեդոնի պատերազմը, սահմանափակված է երկու ծովերով, և հյուսիսի թագավորը (Նոր Բաբելոնի պոռնիկը) իր վախճանին է հասնում ծովերի և փառավոր սուրբ լեռան միջև: Եվ այդ ժամանակ մարդկային փորձաշրջանն ավարտվում է:

Բայց արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերը պիտի խռովեցնեն նրան. ուստի նա պիտի դուրս գա մեծ սաստկությամբ՝ կործանելու և շատերին իսպառ բնաջնջելու համար: Եվ նա պիտի կանգնեցնի իր պալատի վրանները ծովերի միջև՝ փառավոր սուրբ լեռան վրա. սակայն պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք պիտի չօգնի նրան: Եվ այն ժամանակ պիտի կանգնի Միքայելը՝ մեծ իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության մի ժամանակ, որի նմանը չի եղել այն օրվանից, երբ ազգ է եղել, մինչև այն նույն ժամանակը. և այն ժամանակ քո ժողովուրդը պիտի փրկվի, ամեն ոք, որ գրված կգտնվի գրքում: Դանիել 11:44–12:1:

Եղիայի եռակի կիրառությունը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդի արտաքին առճակատումը հյուսիսի թագավորի հետ, որը վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռամիության գլուխն է, այն միության, որ աշխարհը տանում է դեպի Արմազեդոն: Եղիայի երեք թշնամիները, որոնք նախապատկերում էին այդ եռակի միությունը, էին՝ Աքաաբը, որը հյուսիսային տասը ցեղերի թագավորն էր՝ ներկայացնելով Հայտնություն տասնյոթի տասը թագավորներին, որոնք պոռնկանում են Բաբելոնի պոռնիկի հետ և համաձայնվում են իրենց թագավորությունը տալ պոռնիկին «մեկ ժամով», որը Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի «այն ժամն» է: Բաբելոնի պոռնիկը ներկայացված էր Հեզաբելով, իսկ Հեզաբելի Բահադի մարգարեները և պուրակի քահանաները ներկայացնում են սուտ մարգարեին:

Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքով և ավարտվում է, երբ Միքայելը կանգնում է: Երբ այդ կիրակնօրյա

օրենքը գալիս է, Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնը Աստծո մյուս հոտին կանչում է դուրս գալ Բաբելոնից: Բաբելոնյան պոռնիկի դատաստանի ժամանակահատվածն այն ժամանակամիջոցն է, որը սկսվում է Բաբելոնից դուրս գալու կոչից և տևում մինչև փորձության ժամանակի փակվելը: Այն նաև այն ժամանակամիջոցն է, երբ Սուրբ Հոգին հեղվում է առանց չափի: Դա այն «ժամն» է, երբ տասը թագավորները համաձայնում են համատեղ իշխել Տյուրոսի պոռնիկի հետ, որն այլևս մոռացված չէ: Դա Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի մեծ «երկրաշարժի» «ժամն» է, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը բարձրացվում են որպես դրոշ:

Եվ երկրի թագավորները, որոնք նրա հետ պոռնկություն գործեցին և շքեղության մեջ ապրեցին, պիտի ողբան նրա վրա և սգան նրա համար, երբ տեսնեն նրա այրման ծուխը՝ հեռվում կանգնած նրա տանջանքի ահից և ասելով. Վա՛յ, վա՛յ քեզ, մեծ քաղաք Բաբելոն, հզոր քաղաք, որովհետև մեկ ժամում եկավ քո դատաստանը: Հայտնություն 18:9, 10.

Ինչպես Հովհաննեսը Մեգիդդոն ներկայացրեց որպես Մեգիդդոյի լեռը («har»)՝ մատնանշելու համար ոչ թե բառացի, այլ հոգևոր ճշմարտություն, այնպես էլ Բաբելոնի և Տյուրոսի պոռնիկի դատաստանը ներկայացվում է որպես կատարվող «ժամի» ընթացքում, և նաև՝ «օրվա» մեջ:

Ուստի նրա պատուհասները պիտի գան մեկ օրում՝ մահ, սուգ և սով, և նա ամբողջովին պիտի այրվի կրակով, որովհետև գորավոր է Տեր Աստվածը, որ դատում է նրան: Հայտնություն 18:8.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո մարգարեական ժամանակը այլևս չպետք է կիրառվի մարգարեաբար, և ուստի պապական իշխանության դատաստանը ներկայացվում է որպես տեղի ունեցող «մեկ ժամում», ինչպես նաև՝ «մեկ օրում»: Նրա դատաստանի «ժամը» այն մարգարեական ժամանակաշրջանն է՝ Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից մինչև շնորհի ժամանակի փակվելը: Կարևոր է նշել այս ժամանակաշրջանը վերջին օրերի Եղիային նկատի ունենալիս, որովհետև Եղիայի Կարմեղոս լեռան պատերազմը հաջորդում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի ներքին փորձությանը, և թե՛ եկեղեցու, թե՛ աշխարհի փորձության ժամանակաշրջանը պարունակում են նույն մարգարեական սկիզբներն ու ավարտները:

Հայտնություն տասնութերորդ գլխի երկու ձայները ներկայացնում են երկու տարբեր կոչեր՝ ուղղված երկու եկեղեցիների: Առաջին եկեղեցին Հայտնություն յոթերորդ գլխի հարյուր քառասունչորս հազարն է, իսկ երկրորդ եկեղեցին, որ կանչվում է, Հայտնություն յոթերորդ գլխի մեծ բազմությունն է: Հարյուր քառասունչորս հազարին ուղղված կոչը հնչում է այն ժամանակ, երբ Սուրբ Հոգին թափվում է չափով, իսկ մեծ բազմությանը ուղղված կոչը հնչում է այն ժամանակ, երբ Սուրբ Հոգին թափվում է առանց չափի:

«Մարգարեն ասում է. «Եվ տեսայ այլ հրեշտակ իջնող երկնքից, որ մեծ իշխանություն ուներ, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Եվ նա գորավոր ձայնով բարձրաձայն աղաղակեց՝ ասելով. Մեծն Բաբելոնը ընկավ, ընկավ, և եղավ դների

բնակարան» (Հայտնություն 18:1, 2): Սա նույն պատգամն է, որ տրվել էր երկրորդ հրեշտակի կողմից: Բաբելոնը ընկավ, «քանի որ նա բոլոր ազգերին խմեցրել է իր պոռնկության բարկության գինուց» (Հայտնություն 14:8): Ի՞նչ է այդ գինին:—Նրա կեղծ վարդապետությունները: Նա աշխարհին տվել է կեղծ շաբաթ՝ չորրորդ պատվիրանի Շաբաթի փոխարեն, և կրկնել է այն սուտը, որ Սատանան առաջինը ասաց Եվային Եդեմում՝ հոգու բնական անմահությունը: Շատ ազգակից մոլորություններ ևս նա տարածել է հեռու և լայն, «մարդկանց պատվիրանները որպես վարդապետություն ուսուցանելով» (Մատթեոս 15:9):

«Երբ Հիսուսը սկսեց Իր հրապարակային ծառայությունը, Նա մաքրեց Տաճարը նրա սրբապղծական պղծությունից: Նրա ծառայության վերջին գործողությունների շարքում էր Տաճարի երկրորդ մաքրագործումը: Այդպես էլ աշխարհի նախագգուշացման վերջին գործում եկեղեցիներին ուղղվում են երկու հստակ կոչեր: Երկրորդ հրեշտակի պատգամն է. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա իր պոռնկության բարկության գինուց խմեցրել է բոլոր ազգերին» (Հայտնություն 14:8): Եվ երրորդ հրեշտակի պատգամի բարձր աղաղակում երկնքից մի ձայն է լսվում, որ ասում է. «Դ՞ուրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չընդունեք: Որովհետև նրա մեղքերը հասան մինչև երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրինությունները» (Հայտնություն 18:4, 5)»: Selected Messages, գիրք 2, 118:

Հզոր հրեշտակը իջավ Հայտնության տասնութերորդ գլխի կատարման մեջ, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծաշեն շենքերը կործանվեցին 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ իսլամի «արևելյան քամու» գալուստով: Այնուհետև նա «հզոր ձայնով աղաղակեց ասելով. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ մեծը, և դարձավ դների բնակություն»»: Եվ ապա չորրորդ համարում մեկ այլ ձայն «լսվում է երկնքից՝ ասելով. «Դ՞ուրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ»»: Այդ երկու ձայները «եկեղեցիներին ուղղված երկու առանձին կոչեր» են: Վերջին օրերում Աստծու այդ երկու առանձին եկեղեցիները նույնացվում են որպես հարյուր քառասունչորս հազարը և մեծ բազմությունը:

Հարյուր քառասունչորս հազարների փորձության ժամանակահատվածը սկսվում է երրորդ Վայ-ի իսլամով, որը Եսայիան նույնացնում է որպես «արևելյան քամու օրը»: Այդ փորձության ժամանակահատվածը ավարտվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքով և գազանի նշանի կիրառմամբ: Գազանը հյուսիսի արքայի կեղծօրինակն է, արդի Բաբելոնի գլուխը: Բաբելոնը Դանիելի յոթերորդ գլխի առյուծն է, իսկ Հուդայից անհնազանդ մարգարեն, որը ներկայացնում է Լաոդիկեական աղվենտիզմը, մեռնում է այն ժամանակահատվածում, որը սկսվում է իսլամի «ավանակով» (2001 թ. սեպտեմբերի 11) և ավարտվում է «առյուծով» (Արդի Բաբելոն):

Ժամանակահատվածում, որը ներկայացված է որպես Լաոդիկեական Աղվենտիզմի անհնազանդ մարգարեի «գերեզմանը», վերջին անձրևը բաժին է հանվում, քանի որ հատուկ կոչ է ուղղվում հարյուր քառասունչորս հազարի եկեղեցուն: Երբ այդ ժամանակահատվածը ավարտվում է, «մեծ երկրաշարժի» «ժամին», որը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը, Հայտնություն տասնութի երկրորդ

ձայնի ժամանակահատվածը հասնում է գազանի դրոշմի գործադրմամբ, որը հյուսիսի թագավորի դրոշմն է: Միննույն ժամանակ երրորդ Վայի իսլամը գործածվում է՝ առաջ բերելու առաջադիմական, սաստկացող դատաստան ուրացած աշխարհի վրա: Այն պատգամը, որ հռչակվում է հարյուր քառասունչորս հազարի «դրոշակով» եկեղեցուն ուղղված այդ երկրորդ հատուկ կոչի ընթացքում՝ «մեծ բազմության» համար, նույնականացնում է «հյուսիսի թագավորի» «դրոշմը» և երրորդ Վայի իսլամի դերը, որը ներկայացված է որպես «արևելքի որդիներ»:

Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունչորրորդ խոսքում այն պատգամը, որ կատաղեցնում է պապական իշխանությանը և սկիզբ է դնում պապական վերջին արյունահեղությանը, ներկայացված է որպես «արևելքից» (իսլամ) և «հյուսիսից» (գազանի նշանը) եկող «լուրեր»: Այդ ժամանակահատվածում, ինչպես և նախորդ ժամանակահատվածում, «արևելյան հողմի» իսլամը դատաստան է բերում Միացյալ Նահանգների վրա՝ այդ ժամանակահատվածը սկսելու համար, և այդ ժամանակահատվածը ավարտվում է, երբ հյուսիսի թագավորը գալիս է իր վախճանին՝ «ծովերի և փառահեղ սուրբ լեռան միջև», Մեզիդոյի հովտում և Կարմելի լեռան վրա:

Ժամանակակից Բաբելոնի համար դատաստանի ժամանակաշրջանը, որը ներկայացնում է նրա մահճակալը (գերեզմանը), սկսվում է արևելքի խորհրդանիշով և ավարտվում հյուսիսի խորհրդանիշով, ճիշտ ինչպես անհնազանդ Լաոդիկեական մարգարեի մահճակալը ավարտվեց եկեղեցիներին ուղղված առաջին հստակ կոչով: Այն գերեզմանը (մահճակալը), որի մեջ թաղված են թե՛ Բեթելի սուտ մարգարեն և թե՛ Հուդայի անհնազանդ մարգարեն, ներկայացված է «ավանակի» և «առյուծի» միջև:

Եղիան ներկայացնում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին, որը բախվեց եռակի թշնամու՝ ներկայացված Աքաբի, Հեզաբելի և Հեզաբելի մարգարեների միջոցով: Հեզաբելը պապական իշխանության խորհրդանիշն է Թյատիրայի չորրորդ եկեղեցուն, և նրա մարգարեները Կարմեղոսում ներկայացված էին Բահադի մարգարեներով և պուրակի քահանաներով: Բահադը ներկայացնում է արական աստվածություն, իսկ պուրակի քահանաները ներկայացնում էին Աստարովթին՝ իգական աստվածություն. հետևաբար, Հեզաբելի սուտ մարգարեները կազմված էին արականից և իգականից՝ ներկայացնելով Եկեղեցու և Պետության միությունը, որը Հայտնության գրքում ներկայացված է գազանի պատկերի միջոցով:

Միացյալ Նահանգներն են, որ նախ Միացյալ Նահանգներում, ապա՝ աշխարհում կանգնեցնում են գազանի պատկերը, և Միացյալ Նահանգներն են, որ եռակի միության սուտ մարգարեն են: Տասը ցեղերի թագավոր Աքաբը ներկայացնում է Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի տասը թագավորներին, այսինքն՝ վիշապին, իսկ Հեզաբելը՝ գազանին: Եղիան առերես հակամարտության մեջ էր Նոր Բաբելոնի եռակի միության դեմ՝ Կարմեղոս լեռան վրա, որտեղ Բաբելոնի պոռնիկը հասնում է իր վախճանին՝ առանց որևէ մեկի օգնության: Եղիայի եռակի կիրառությունը ներկայացնում է այն արտաքին առերեսումը, որ բարձրացվում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի դեմ, և Եղիան ներկայացնում է այն մարգարեին, որ անմիջական առերես հակամարտության մեջ է այդ երեք զորությունների հետ:

Եղիայի պատմության կարևոր տարրերից մեկը «անձրևն» է, որը ներկայացնում է վերջին անձրևը, որ թափվում է դիմակայության պատմության ընթացքում: Մինչև Կարմեղոս լեռան վրա տեղի ունեցած դիմակայությունը, Եղիան հստակորեն հայտարարել էր, որ անձրև չի լինելու, բացի իր խոսքով: Այն ժամանակահատվածը, որ նախորդում է Հեզաբելի դատաստանի «ժամին», այն ժամանակահատվածն է, որը ներկայացված է եկեղեցիներին տրված առաջին առանձնահատուկ «ձայնով»: Այդ «ձայնը» հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այդ ժամանակահատվածում «անձրևը» միայն «չափվեց», և այդ ժամանակահատվածում կային երկու մրցակցող վերջին անձրևի լուրեր, որոնք առնչված էին Ամբակումի բանավեճին: Մեկը Թամուզի համար ողբալու կեղծ լուրն էր, որը ներկայացնում էր «խաղաղության և ապահովության լուր», իսկ մյուսը իսլամի երրորդ Վայի ճշմարիտ լուրն էր:

Ճշմարիտ «վերջին անձրևի» լուրը հիմնված էր երրորդ Վայի իսլամի դերի վրա: Այդ լուրը ծագեց մեկ աղբյուրից (որը Future for America-ն էր), և երկու լուրերը պայքարում էին գերակայության համար, մինչև որ պատմությունը հաստատեց ճշմարիտ լուրի ճշտությունը, և միաժամանակ հաստատեց «խաղաղություն և ապահովություն» լուրի հիմարությունը այսպիսի ժամանակում, ինչպիսին սա է:

«Դանիելի և Հովհաննեսի մարգարեությունները պետք է հասկացվեն: Դրանք մեկնաբանում են միմյանց: Դրանք աշխարհին տալիս են ճշմարտություններ, որոնք յուրաքանչյուր ոք պետք է հասկանա: Այս մարգարեությունները պետք է վկայություն լինեն աշխարհում: Վերջին այս օրերում իրենց կատարմամբ դրանք իրենք իրենց պիտի բացատրեն»: Kress Collection, 105.

Եղիայի եռակի կիրառության մեջ Եղիայի առաջին իրագործումը հաստատվում է երկրորդ Եղիայի կողմից, որին Հիսուսը նույնացրեց Հովհաննես Մկրտչի հետ: Միասին այդ երկու վկաները հաստատում են երրորդ Եղիային:

Եվ երբ նրանք հեռացան, Հիսուսը սկսեց ասել ամբոխներին Հովհաննեսի մասին. «Ի՞նչ տեսնելու համար ելաք անապատ. հողմից շարժվող մի եղե՞գ: Բայց ի՞նչ տեսնելու համար ելաք. փափուկ հանդերձներ հագած մի մա՞րդ: Ահա, փափուկ հագուստ կրողները թագավորների ապարանքներում են: Բայց ի՞նչ տեսնելու համար ելաք. մարգարե : Այո՛, ասում եմ ձեզ, և մարգարեից էլ առավել: Որովհետև սա է նա, որի մասին գրված է. “Ահա ես իմ պատգամաբերին ուղարկում եմ քո երեսից առաջ, որ պատրաստի քո ճանապարհը քո առաջ”: Ըշմարիտ ասում եմ ձեզ, կանանցից ծնվածների մեջ Հովհաննես Մկրտչից մեծը չի ելել. սակայն երկնքի արքայության մեջ ամենափոքրը նրանից մեծ է: Եվ Հովհաննես Մկրտչի օրերից մինչև հիմա երկնքի արքայությունը բռնության է ենթարկվում, և բռնացողները հափշտակում են այն: Որովհետև բոլոր մարգարեները և օրենքը մարգարեացան մինչև Հովհաննեսը: Եվ եթե ուզում եք ընդունել, նա է Եղիան, որ գալու էր: Ով լսելու ականջներ ունի, թող լսի»: Մատթեոս 11:7–15.

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Այսօր, Եդիայի և Հովհաննես Մկրտչի հոգով ու գործությամբ, Աստծո կողմից կարգված պատգամաբերները դեպի դատաստանի ընթացող աշխարհի ուշադրությունն են հրավիրում այն հանդիսավոր իրադարձությունների վրա, որոնք շուտով պիտի տեղի ունենան շնորհի ժամանակի փակման վերջին ժամերի և Քրիստոս Հիսուսի՝ որպես թագավորների Թագավորի և տերերի Տիրոջ, հայտնվելու առնչությամբ: Շուտով ամեն մարդ պիտի դատվի մարմնի մեջ գործած գործերի համար: Աստծո դատաստանի ժամը եկել է, և Նրա եկեղեցու անդամների վրա երկրի վրա դրված է հանդիսավոր պատասխանատվությունը՝ զգուշացնելու նրանց, ովքեր, ասես, կանգնած են հավիտենական կորստյան իսկական եզրագծին: Ամբողջ աշխարհում յուրաքանչյուր մարդու, ով ականջ կդնի, պետք է հստակ ներկայացվեն այն սկզբունքները, որոնք դրված են ընթացող մեծ պայքարի մեջ, այն սկզբունքները, որոնցից կախված են ողջ մարդկության ճակատագրերը:»

«Մարդկանց որդիների համար այս փորձության վերջին ժամերին, երբ ամեն մի հոգու ճակատագիրը շուտով պիտի վճռվի հավիտյանս, երկնքի և երկրի Տերը սպասում է, որ Իր եկեղեցին արթնանա գործի՝ ինչպես երբեք առաջ: Նրանք, ովքեր Քրիստոսով ազատ են դարձել թանկագին ճշմարտության ճանաչողությամբ, Տեր Հիսուսի կողմից համարվում են Իր ընտրյալները, որոնք առավելապես շնորհված են երկրի երեսի վրա գտնվող բոլոր այլ ժողովուրդներից, և Նա հույս է դնում նրանց վրա, որ նրանք հռչակեն Նրա գովասանքները, Ով նրանց խավարից կանչեց Իր զարմանահրաշ լույսի մեջ: Այն օրհնությունները, որոնք այսօր առատորեն պարգևվում են, պետք է հաղորդվեն ուրիշներին: Փրկության բարի լուրը պետք է հասնի ամեն ազգի, ցեղի, լեզվի և ժողովրդի:»

«Հին ժամանակների մարգարեների տեսիլքներում փառքի Տերը ներկայացվում էր որպես Իր եկեղեցուն հատուկ լույս պարգևող այն խավարի և անհավատության օրերին, որոնք նախորդում են Նրա երկրորդ գալստյանը: Որպես Արդարության Արեգակ՝ Նա պիտի ծագեր Իր եկեղեցու վրա՝ «իբր թների մեջ բժշկություն ունենալով»: Մաղաքիա 4:2: Եվ յուրաքանչյուր ճշմարիտ աշակերտից պետք է տարածվեր կյանքի, արիության, օգնականության և ճշմարիտ բժշկության ազդեցություն:»

«Քրիստոսի գալուստը տեղի կունենա այս երկրի պատմության ամենախավար ժամանակաշրջանում: Նոյի և Ղովտի օրերը պատկերում են աշխարհի վիճակը Մարդու Որդու գալուստից անմիջապես առաջ: Սուրբ Գրքերը, մատնացույց անելով այս ժամանակը, հայտարարում են, որ սատանան պիտի գործի ամենայն գործությամբ և «ամենայն անիրավության խաբեությամբ»: 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2:9, 10: Նրա գործունեությունը հստակորեն բացահայտվում է այս վերջին օրերի արագորեն խտացող խավարով, բազմապիսի մոլորություններով, հերետիկոսություններով և խաբկանքներով: Սատանան ոչ միայն աշխարհն է գերեվարում, այլև նրա խաբեությունները խմորում են մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին դավանող եկեղեցիները: Մեծ ուրացությունը պիտի վերաճի կեսգիշերյան խավարի խորության խավարի: Աստծու ժողովրդի համար դա կլինի փորձության զիշեր, լացի զիշեր, ճշմարտության համար հալածանքի զիշեր: Բայց այդ խավարի զիշերից Աստծու լույսը պիտի ծագի»: Մարգարեներ և թագավորներ, 716, 717:

